

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 680/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., Južná trieda 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 324/2015 a 8 Co 325/2015 z 27. februára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 147/2017 z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o. Hurbanova 18, Bardejov (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, „žalobca“

alebo „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 324/2015 z 27. februára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 147/2017 z 26. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že okresným súdom bolo pod sp. zn. 4 C 41/2008 vedené konanie, v ktorom sa sťažovateľka domáhala proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 2. rade“), a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 3. rade“, v citáciách aj „žalovaný v 3. rade“), zaplattenia peňažnej sumy 1 794,16 € s príslušenstvom.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti v relevantnej časti uvádza:

„Na Okresnom súde v Bardejove sú vedené početné konania, kde predmetom je úhrada sumy za poskytnuté služby, resp. spôsoby vysporiadania v kontexte výkonu správy jedného obytného bloku. Všetky tieto konania sa týkajú obytného bloku [REDAKOVANÉ] na ul. [REDAKOVANÉ] a pritom ide o vzťah medzi poskytovateľom (vždy je to spoločnosť SPRAVBYT, s. r. o. Bardejov) a odberateľom (jednotliví vlastníci predmetného obytného bloku) dodávaných služieb. Súdny nepriznali navrhovateľovi požadovanú sumu s poukazom na to, že si ako predbežnú otázku vyriešili otázku správy predmetného obytného bloku v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Uvedené závery potvrdil aj krajský súd, ktorý prebral všetky argumenty súdu prvého stupňa, (rozsudok Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 4 C 41/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu prešov, sp. zn. 8 Co 324/2015). Najvyšší súd SR dovolanie v danej veci odmietol úplne formalisticky s odkazom na to, že ide o domáhanie sa nároku neprevyšujúceho desaťnásobok minimálnej mzdy.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR je právoplatné dňom 23. 06. 2018.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru sťažovateľka uvádza:

«Výklad a interpretácia zák. SNR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov súdmi v tejto veci popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem – najmä pokiaľ ide o otázky synalagmatických záväzkov, preukázania zákonných a skutkových okolností realizovaných postupov vlastníkov bytov a nebytových priestorov (zvolávanie a priebeh ako aj výsledky schôdze vlastníkov) ako aj rozdielmi medzi schválením správcu a schválením zmluvy o výkone správy s konkrétnym správcom. Ústavne neutržateľnými sú aj odôvodnenia premlčania v kontexte realizovaných a poskytovaných služieb, ktoré nemajú žiadnu oporu v texte právneho predpisu.

Podstatou tohto sporu teda bolo právne posúdenie situácie, keď správcovia – doterajší a nový správca bytového domu riešia otázky spojené s existenciou a splnením zákonných podmienok pri prechode výkonu správy bytového domu na iného správcu a to v kontexte zákonných prejavov vôle vlastníkov tohto obytného bloku...

... Z pohľadu platnej právnej úpravy treba dôsledne rozlišovať medzi schválením správcu a schválením zmluvy o výkone správy s týmto správcom. Zo zápisnice z členskej schôdze z 21. 12. 2005 vyplýva, že „schvaľuje za nového správcu spoločnosť [redacted]“.

Zmluva o výkone správy so spoločnosťou [redacted] však nebola predmetom žiadnej schôdze a nikto ju nikdy neschválil. A to až do súčasnosti. Schválenie zmluvy o výkone správy patri pritom do hlavnej kompetencie členskej schôdze vlastníkov !!.

To znamená, že zmluva o výkone správy s firmou [redacted] nemohla byť a ani nebola schvaľovaná na schôdzi dňa 21. 12. 2005. !!! Nová zmluva bola podpisovaná po novelizácii zákona o vlastníctve bytov, pričom v tom čase bol potrebný súhlas vlastníkov bytov a uznesenie schôdze o schválení takejto zmluvy o výkone správy.

Ani tejto právnej otázke – a jej právnemu posúdeniu, na ktorú sme opakovane v konaní poukazovali – a tiež v odvolaní i dovolaní sa súdy vôbec – ani slovom – nevenovali a nevysvetlili ústavne konformný výklad tohto pojmu.

... Z textu zákona jednoznačne a nepochybne vyplýva, že zmluva o výkone správy môže byť uzavretá len s jedným správcom – dvaja správcovia nemôžu pôsobiť popri sebe v tom istom bloku. Rovnako tak je potrebné zvýrazniť, že správa môže byť odovzdaná

výlučne tomu, kto preukáže, že je týmto novým správcom a že proces jeho schvaľovania a schvaľovania zmluvy o výkone správy bol zákonný a správny.

Dokiaľ nie je správa bytového domu odovzdaná treba – s poukazom na citovanú právnu úpravu – právne uzavrieť, že nedošlo a nemohlo dôjsť k zmene v osobe správcu...

Rozhodujúcim z pohľadu citovanej právnej úpravy teda nie je moment kedy výkon správy bytového domu skončil, ale kedy je správa odovzdaná novému správcovi bytového domu. Až týmto momentom vstupuje nový správca do všetkých práv a povinností správcu obytného bloku...

... Zároveň ale platí, že plnenie je dohodnuté v zák. č. 182/1993 Z. z. v platnom znení tak, že je viazané na odovzdanie a prevzatie správy (pokiaľ nie je odovzdaná správa všetky plnenia a úkony doterajšieho správcu sa považujú za oprávnené a zákonné) – to znamená, že až k tomuto dátumu možno hovoriť o plynutí premlčacích dôb a následkoch spojených s plynutím lehôt.

Dôvodom je to, že v takomto prípade bezdôvodné obohatenie nespočíva vo zväčšení majetku /spoločnosti [REDACTED]/, ale v tom, že sa jeho majetkový stav nezmenší v dôsledku toho, že jeho dlh bol splnený treťou osobou /- našou obchodnou spoločnosťou/.

Tento dôsledok nastáva k okamihu, kedy veriteľ plnenie príjme...

Prijatie plnenia je pritom viazané na vzájomné vyporiadanie sa v rámci odovzdávania a preberania správy bytového domu. Zvýrazňujeme pritom osobitnú právnu úpravu nakladania s bytmi – zák. č. 182/1993 Z. z., ktorý nepochybne treba aplikovať prednostne pred ustanoveniami či už Obchodného zákonníka alebo aj Občianskeho zákonníka. To znamená, že o premlčaní možno hovoriť výlučne v kontexte odovzdania a prevzatia výkonu správy, tak ako to má na mysli platná právna úprava.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 8 Cdo 143/2017 zo dňa 26. 04. 2018 úplne formálne odkazom na minimálnu mzdu v kontexte rozhodnutia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 8 Co 324/2015, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 4 C 41/2008 sú s poukazom na zhora uvedené ústavne neudržateľné, t. j. vykazujú znaky svojvôle, arbitrárnosti, a nie sú ani náležite odôvodnené...

Výklad všeobecného (podústavného) práva najvyšším súdom a krajským súdom v tejto veci považujeme za taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem – najmä zák. SNR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení

neskorších predpisov (m. m. I. ÚS 23/2010). Prejavuje sa to v podobe svojvôle súdu, a to tak pri vyhodnotení vykonaných dôkazov, ako aj pri právnom posúdení veci, vedúcej k zásahu do základného práva na súdnu ochranu. Ide o extrémny nesúlad medzi právnymi závermi súdu a vykonanými skutkovými zisteniami a takýto postup treba považovať arbitrárny, ústavne neakceptovateľný a nezlučiteľný s princípmi právneho štátu.»

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 2 Cdo 147/2017 zo dňa 26. 04. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8 Co 324/2015 zo dňa 27. 02. 2017 porušil základné právo spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o. Bardejov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. pod sp. zn. 2 Cdo 147/2017 zo dňa 26. 04. 2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8 Co 324/2015 zo dňa 27. 02. 2017 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania ako ja náhradu trov právneho zastupovania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv rozsudkom krajského súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sa vo vzťahu k žalovanej v 3. rade koncentruje na jej nesúhlas s právnym posúdením veci, ako aj na námietku, podľa ktorej sa krajský súd dostatočným spôsobom

nevysporiadal s jej argumentáciou uplatnenou v odvolacom konaní, ktorá súvisela s odôvodnením dôvodnosti jej nároku vo vzťahu k žalovanej v 3. rade.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok okresného súdu v spojení s jeho dopĺňacím rozsudkom, a to v rozsahu jeho výroku, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľky vo vzťahu k žalovanej v 3. rade, pričom v prevyšujúcej časti (v rozsahu výroku, ktorým zamietol žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade) rozsudok okresného súdu v spojení s jeho dopĺňacím rozsudkom zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd vychádzajúc zo zistení okresného súdu v časti relevantnej pre posúdenie ústavnosti potvrdzujúceho výroku uviedol:

«Treba prisvedčiť žalobcovi, že ak by vznikol právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 3./ rade, bolo by potrebné tento právny vzťah hodnotiť v zmysle ustanovenia § 261 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník ako vzťah obchodnoprávny.

... Z obsahu spisu je zrejmé, čo vo svojom rozhodnutí konštatoval aj súd prvej inštancie, že žalovaný v 3./ rade vzniesol voči uplatnenému nároku námietku premlčania.“.

... Judikatúra súdov v otázke aplikácie obchodného zákonníka na premlčanie bezdôvodného obohatenia je rôzna. Z Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. februára 2004 sp. zn. 4 Obo 57/2003 vyplýva, cit: „Keďže Obchodný zákonník premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, získaného formou plnenia z neplatnej zmluvy upravuje, nie je možné vzhľadom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka na premlčanie tohto práva ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka použiť. Platí to pre stanovenie začiatku plynutia premlčacej doby, i pre určenie jej dĺžky.

... Pokiaľ by sme aj analogicky pripustili aplikáciu vyššie citovaného rozsudku a keďže by sa v prípade existencie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 3./ rade jednalo o obchodnoprávny vzťah, premlčacia doba by bola štvorročná.

... Posledným nárokom žalobcu uplatneného v žalobe, rovnako ako aj v zmene žaloby je nárok na zaplatenie 1.794.16 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 203,18 Eur od 01.09.2007 do zaplatenia. Vo vzťahu k tomuto z časového hľadiska najneskôr uplatneného nároku uplynula štvorročná premlčacia lehota 01. 09. 2011.

... Keďže návrh na pristúpenie žalovaného v 3./ rade ako ďalšieho účastníka konania na strane žalovaných bol podaný v priebehu konania, až po uplynutí lehoty, v ktorej sa nárok na zaplatenie žalovaných súd premlčal, súd prvej inštancie postupoval správne ak žalobu voči žalovanému v 3./ rade zamietol.

... Na správnosti tohto záveru nič nemení ani prípadné nesprávne právne posúdenie plynutia premlčacej lehoty súdom prvej inštancie.»

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že rozhodujúcim dôvodom, ktorý viedol k procesnému neúspechu sťažovateľky v rozsahu jej práva uplatneného vo vzťahu k žalovanej v 3. rade, bola skutočnosť, že došlo k premlčaniu jej práva. Krajský súd pri posudzovaní dĺžky premlčacej doby vzal do úvahy pre sťažovateľku najpriaznivejší možný variant dĺžky jej plynutia – premlčaciu dobu stanovenú Obchodným zákonníkom – ktorý následne testoval v konkrétnych podmienkach zisteného skutkového stavu a dospel k záveru, že právo sťažovateľky na úhradu finančnej čiastky v sume 1 794,16 € s príslušenstvom bolo uplatnené na okresnom súde po uplynutí štvorročnej premlčacej doby.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že nič nenasvedčuje tomu, že by posudzovanie otázky premlčania práva sťažovateľky voči žalovanej v 3. rade bolo zo strany krajského súdu zjavne nesprávne alebo svojvoľné a že by krajský súd napadnutým rozhodnutím zjavne vybočil z rámca svojho uváženia pri posudzovaní tejto otázky.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a namietaným porušením práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Okrem dôvodov, na základe ktorých ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky, nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že v danom prípade v súlade s jeho doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013, IV. ÚS 278/2014, IV. ÚS 511/2018) vzhľadom na to, čo je pre sťažovateľku „v hre“, ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagatelnú vec), kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) vylučuje u bagatelných vecí prieskum rozhodnutí vydaných súdmi druhej inštancie (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagatelných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 CSP neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde, pričom táto skutočnosť by už sama osebe umožňovala odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením najvyššieho súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je námietka sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd jej „dovolanie... odmietol úplne formalisticky s odkazom na to, že ide o domáhanie sa nároku neprevyšujúceho desaťnásobok minimálnej mzdy“.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, ako aj vytvárať určitý procesný filter zabraňujúci neúmernej litigačnej záťaži najvyššieho súdu v prípade, ak vec *prima facie* nedosahuje intenzitu

odôvodňujúcu zásah z pozície dovolacieho súdu, pričom vzhľadom na ich jednoznačné vyjadrenie dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované.

Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľky odôvodnil s poukazom na to, že podľa „§ 422 ods. 1 písm. a/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*) dovolanie... podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v § 422 ods. 1 CSP je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.“.

Najvyšší súd ďalej uviedol, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala zaplatenia „sumy 54 051 Sk (t. j. 1 794,16 eur), kedy bola výška minimálnej mzdy 269 eur v zmysle zákona o minimálnej mzde č. 90/1996 Z. z. v platnom znení, desaťnásobok tejto sumy je 2 690 eur“. S ohľadom na už uvedené konštatoval, že „[r]ozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby...“, a keďže je „prípustnosť dovolania... v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP“, dovolanie sťažovateľky odmietol.

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky v prípade, ak zákonné pravidlá dovolania nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup všeobecného súdu v súlade so zákonom preto nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018